

1 Istnienie szczególnego postępowania w sprawie drobnych roszczeń

Na Łotwie istnieje szczególne postępowanie w przypadku dochodzenia drobnych roszczeń, jeżeli roszczenie dotyczy odzyskania należności pieniężnych lub odzyskania należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, a całkowita kwota roszczenia nie przekracza 2 100 EUR.

Roszczenia dotyczące drobnych kwot regulują przepisy rozdziału 303: art. 25018–25027 oraz rozdziału 541: art. 4491–44912 kodeksu postępowania cywilnego.

1.1 Zakres postępowania, próg

Postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stosuje się wyłącznie w odniesieniu do roszczeń dotyczących odzyskanie należności pieniężnych i roszczeń o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych (art. 35 ust. 1 pkt 1 i 3 kodeksu postępowania cywilnego).

W postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń kwota główna lub, w przypadku roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, całkowita kwota należności nie może przekraczać 2 100 EUR na dzień wniesienia powództwa. W przypadku roszczeń o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych pułap dotyczący całkowitej kwoty należności ma zastosowanie osobno w odniesieniu do każdego dziecka, a kwota całkowita oznacza całkowitą kwotę do zapłacenia w ciągu jednego roku.

Przepisy dotyczące dochodzenia drobnych roszczeń uregulowane w ustawodawstwie krajowym nie mają zastosowania do postępowania w sprawie drobnych roszczeń uregulowanego rozporządzeniem (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń; przy czym przepisy te – w drodze wyjątku – stosuje się na etapie wnoszenia środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przez sąd pierwszej instancji. Roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w sprawach transgranicznych w Unii Europejskiej podlegają przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych.

Opłata skarbową (*valsts nodeva*) za wniesienie pozwu wynosi 15% kwoty roszczenia, lecz nie mniej niż 71,41 EUR. Opłata skarbową nie jest pobierana w przypadku roszczenia o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych na rzecz dziecka lub rodzica.

1.2 Stosowanie postępowania

Sąd rozpatruje sprawy dotyczące drobnych roszczeń w toku postępowania zwyczajnego na podstawie przepisów ogólnych, uwzględniając wyjątki przewidziane w przepisach dotyczące dochodzenia drobnych roszczeń. Sąd wszczyna postępowanie na podstawie pozwu sporządzonego na piśmie.

Sąd nie rozpatrzy pozwu, jeżeli nie został on sporządzony zgodnie z art. 25020 kodeksu postępowania cywilnego – w przypadku gdy powód nie zastosuje formularza określonego dla dochodzenia drobnych roszczeń lub nie wskaże, czy żąda przeprowadzenia rozprawy sądowej w celu rozstrzygnięcia sprawy.

W takim przypadku sędzia wydaje postanowienie z uzasadnieniem o odrzuceniu pozwu, zwraca pozew powodowi i wyznacza termin na usunięcie braków. Termin nie może być krótszy niż 20 dni, licząc od daty doręczenia postanowienia. Postanowienie sądowe można zaskarżyć w ciągu 10 dni lub w ciągu 15 dni, jeżeli miejsce zamieszkania danej osoby znajduje się poza terytorium Łotwy.

1.3 Formularze

Pozew i odpowiedź pozwanego na pozew muszą być sporządzone na formularzach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów (*Ministru kabinets*) nr 783 z dnia 11 października 2011 w sprawie formularzy stosowanych przy dochodzeniu drobnych roszczeń. Załączniki do rozporządzenia zawierają następujące formularze:

pozew o odzyskanie należności pieniężnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

pozew o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

odpowiedź na pozew o odzyskanie należności pieniężnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

odpowiedź na pozew o odzyskanie należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;

Rozporządzenie jest dostępne na portalu Latvijas Vēstnesis (dziennik urzędowy) zawierającym akty prawne: <http://likumi.lv/doc.php?id=237849>.

Oprócz danych osobowych powoda i pozwanego w formularzu pozwu dotyczącym drobnych roszczeń należy podać następujące informacje:

nazwę sądu rejonowego lub miejskiego (*rajona (pilsētas) tiesa*), do którego wnosi się pozew: o ile strony nie uzgodnią umownie, że wszelkie spory mają być rozstrzygane przez inny sąd, powództwo przeciwko stronie przeciwnej należy wytoczyć do sądu właściwego dla zadeklarowanego przez nią miejsca zamieszkania lub – w przypadku osoby prawnej – do sądu właściwego dla jej siedziby statutowej (jeżeli pozew dotyczy działalności oddziału lub przedstawicielstwa osoby prawnej, powództwo można również wnieść do sądu właściwego dla miejsca, w którym znajduje się dany oddział lub dane przedstawicielstwo).

Informacje na temat tego, który sąd jest właściwy, a co za tym idzie który sąd musi zostać wskazany w formularzu, można znaleźć na portalu internetowym <http://www.tiesas.lv/> w sekcji *Tiesas* („sądy”), *Tiesu darbības teritorijas* („właściwość miejscowa sądów”);

należy również wskazać pełnomocnika powoda, jeżeli powód chciałby, aby jego interesy były reprezentowane w sądzie przez inną osobę. Aby ta osoba mogła występować w sądzie w charakterze pełnomocnika, należy sporządzić pełnomocnictwo (*pilnvara*) poświadczone przez notariusza i podać informację o udzieleniu pełnomocnictwa w kolumnie dotyczącej podstawy zastępstwa procesowego. Jeżeli pełnomocnikiem jest adwokat (*zvērināts advokāts*), zastępstwo procesowe zostaje potwierdzone dokumentem zwanym *orderis*. W przypadku gdy adwokat występuje w imieniu strony, konieczne jest pisemne pełnomocnictwo (które w takim przypadku nie wymaga poświadczenia przez notariusza);

przedmiot roszczenia: w formularzu należy wskazać prawa i stosunki prawne między powodem a pozwanym – których zasadność została podważona – o potwierdzenie istnienia lub braku których powód zwraca się do sądu, wnosząc o zapewnienie ochrony jego praw lub interesów chronionych przepisami prawa;

metodę obliczenia kwoty roszczenia: w formularzu pozwu dotyczącego drobnych roszczeń należy wskazać kwotę główną, tj. kwotę wierzytelności przed uwzględnieniem odsetek i kar umownych, kwotę wszystkich kar umownych oraz wysokość należnych odsetek umownych lub ustawowych, a także sumę wszystkich tych pozycji;

w formularzu należy wskazać okoliczności faktyczne, na których powód opiera swoje roszczenie oraz odpowiednie dowody; przepisy szczególne, na których opiera się roszczenie, oraz żądanie powoda;

Pozew musi zostać podpisany przez powoda lub jego pełnomocnika lub przez powoda wraz z pełnomocnikiem, jeżeli zażąda tego sąd. Do pozwu należy załączyć dokumenty potwierdzające przeprowadzenie pozasądowego postępowania wstępnego, w przypadku gdy jest to wymagane zgodnie z prawem, oraz dokumenty potwierdzające okoliczności faktyczne, na których opiera się roszczenie.

1.4 Pomoc

W kodeksie postępowania cywilnego nie przewiduje się żadnych przepisów szczególnych dotyczących pomocy prawnej w przypadku dochodzenia drobnych roszczeń. W sprawie dotyczącej drobnych roszczeń możliwe jest zastępstwo procesowe.

Jeżeli powód chce, aby jego interesy były reprezentowane w sądzie przez inną osobę, przy czym pozew składa pełnomocnik, wówczas w pozwie należy podać: imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny i adres pełnomocnika do celów korespondencji z sądem lub – jeżeli pełnomocnikiem jest osoba prawna – numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej. W postępowaniu cywilnym w charakterze pełnomocnika może występować każda osoba fizyczna, pod warunkiem że ukończyła 18 lat, nie jest ubezwłasnowolniona i nie podlega żadnemu z ograniczeń określonych w art. 84 kodeksu postępowania cywilnego. W przypadku gdy rolę pełnomocnika w sądzie ma pełnić inna osoba, musi zostać do tego umocowana przez stronę, którą ma reprezentować, na podstawie pełnomocnictwa poświadczonego przez notariusza. Osoba, która ma być reprezentowana, może dokonać w sądzie ustnego umocowania, uprawniającego inną osobę do działania w jej imieniu, co musi zostać odnotowane w protokole rozprawy sądowej. Pełnomocnik osoby prawnej musi posiadać pisemne pełnomocnictwo lub dokumenty potwierdzające, że jest uprawniony do reprezentowania osoby prawnej bez specjalnego umocowania. Jeżeli pełnomocnikiem jest adwokat, zastępstwo procesowe należy potwierdzić dokumentem zwanym *orderis*. W przypadku gdy adwokat występuje w charakterze przedstawiciela umocowanego przez zainteresowaną stronę, niezbędne jest pełnomocnictwo (które w takim przypadku nie wymaga poświadczenia przez notariusza). Jeżeli osoba jest reprezentowana przez pełnomocnika, wówczas niezbędne dokumenty są składane w sądzie oraz podpisywane przez pełnomocnika działającego w imieniu tej osoby zgodnie z udzielonym mu pełnomocnictwem.

1.5 Zasady dotyczące przeprowadzania dowodów

Przeprowadzanie dowodów jest uregulowane przepisami ogólnymi kodeksu postępowania cywilnego. W związku z tym w postępowaniu dotyczącym drobnych roszczeń środki dowodowe mogą przybrać postać wyjaśnień przedstawionych przez strony sporu lub osoby trzecie, oświadczeń świadków, dowodów pisemnych oraz opinii biegłych.

1.6 Procedura pisemna

Sędzia wszczynając postępowanie w sprawie drobnych roszczeń na podstawie pisemnego pozwu. Wraz z pozwem i kopiami załączonych do niego dokumentów, pozwanemu przesyła się formularz odpowiedzi na pozew, w którym informuje się pozwanego o możliwości przedstawienia przez niego pisemnych wyjaśnień w terminie 30 dni od dnia doręczenia mu pozwu. Sąd informuje również pozwanego, że brak odpowiedzi pozwanego na pozew nie uniemożliwi wydania wyroku w sprawie oraz że pozwany może zażądać przeprowadzenia pełnej rozprawy w sądzie. Wysyłając dokumenty stronom, sąd wyjaśnia im również przysługujące im prawa procesowe, informuje je o składzie sądu, który będzie rozpatrywał sprawę, oraz wyjaśnia, w jaki sposób strona może zażądać wyłączenia sędziego. Kodeks postępowania cywilnego przyznaje stronom prawa procesowe dotyczące przygotowania się do rozprawy, z których mogą one skorzystać nie później niż siedem dni przed wyznaczonym terminem rozprawy.

Pozwany może przedstawić swoją odpowiedź na formularzu zatwierdzonym przez Radę Ministrów. Formularz ten jest jednym z formularzy zawartych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów nr 783 z dnia 11 października 2011 w sprawie formularzy stosowanych przy dochodzeniu drobnych roszczeń (formularz jest dostępny na portalu łotewskich sądów: <http://likumi.lv/doc.php?id=237849>). W swojej odpowiedzi pozwany musi zawrzeć następujące informacje:

nazwę sądu, do którego skierowana jest odpowiedź;

imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny oraz zadeklarowane miejsce zamieszkania powoda, a w przypadku braku takiego miejsca – faktyczne miejsce zamieszkania powoda; lub w przypadku osoby prawnej – nazwę, numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej tej osoby prawnej;

imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny i zadeklarowane miejsce zamieszkania pozwanego oraz dodatkowy adres zadeklarowany przez pozwanego lub w razie ich braku – faktyczne miejsce zamieszkania powoda; w przypadku osoby prawnej – nazwa, numer rejestracyjny i adres siedziby statutowej tej osoby prawnej; ponadto pozwany może również wskazać inny adres do celów korespondencji z sądem;

sygnaturę sprawy i przedmiot roszczenia;

oświadczenie, czy uznaje pozew w całości lub w części;

zarzuty wobec twierdzeń pozwu, podstawy zarzutów oraz przepisy prawne, na których się one opierają;

dowody potwierdzające zarzuty wobec twierdzeń pozwu;

wniosek do sądu o przeprowadzenie dowodów;

oświadczenie, czy pozwany wnosi o zasądzenie kosztów sądowych;

10. oświadczenie, czy pozwany wnosi o zasądzenie kosztów związanych z prowadzeniem sprawy, wraz ze wskazaniem kwoty i załączeniem dokumentów uzasadniających wskazaną kwotę;

11. oświadczenie, czy pozwany wnosi o rozstrzygnięcie sprawy na rozprawie sądowej;

12. wszelkie inne okoliczności, które pozwany uważa za istotne dla rozstrzygnięcia sprawy;

13. wszelkie inne żądania;

14. wykaz dokumentów załączonych do odpowiedzi;

15. czas i miejsce sporządzenia odpowiedzi.

Pozwany ma prawo wnieść powództwo wzajemne w terminie 30 dni od daty doręczenia mu pozwu, jeżeli: 1) możliwe jest potrącenie roszczeń dochodzonych powództwem głównym i powództwem wzajemnym; 2) uwzględnienie powództwa wzajemnego uniemożliwiłoby sądowi uwzględnienie wszystkich lub części roszczeń zgłoszonych w powództwie głównym; 3) powództwo wzajemne i powództwo główne są ze sobą powiązane, a sprawa może zostać rozstrzygnięta szybciej i bardziej prawidłowo, jeśli powództwa będą rozpatrywane łącznie. Sprawa zostanie rozpatrzona w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, jeżeli powództwo wzajemne również dotyczy drobnego roszczenia, tj. kwota będąca jego przedmiotem nie przekracza dopuszczalnego pułapu, a pozew jest odpowiednio sporządzony.

Jeżeli kwota dochodzona w ramach powództwa wzajemnego przekracza pułap określony dla drobnych roszczeń lub jeżeli powództwo wzajemne nie dotyczy odzyskania należności pieniężnych ani należności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, sąd rozpatrzy tę sprawę w toku postępowania zwyczajnego.

Jeżeli strony nie zażądają przeprowadzenia rozprawy sądowej, a w opinii sądu rozprawa nie jest konieczna, sprawa dotycząca drobnych roszczeń zostanie rozpatrzona w postępowaniu pisemnym, przy czym strony zostaną poinformowane w odpowiednim czasie o terminie, w którym możliwe będzie odebranie odpisu wyroku w sekretariacie sądu. Uznaje się, że terminem tym jest data sporządzenia pełnego wyroku.

Sąd rozpatrzy sprawę na rozprawie sądowej w toku postępowania zwyczajnego, jeżeli wniesie o to którakolwiek ze stron lub jeżeli sąd uzna, że przeprowadzenie rozprawy jest konieczne.

Jeżeli miejsce zamieszkania lub pobytu danej osoby nie znajduje się na terytorium Łotwy, a jej adres jest znany, dostarczanie i doręczanie pism sądowych odbywa się zgodnie z wiążącymi dla Łotwy przepisami międzynarodowymi, w tym z przepisami Unii Europejskiej, w szczególności z art. 13 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. **ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.**

1.7 Treść orzeczenia

Sąd wydaje wyrok, przekazując odpis wyroku stronom niezwłocznie po jego sporządzeniu.

Odpis wyroku można wysłać pocztą lub, jeżeli jest to możliwe, w inny sposób zgodny z procedurami dotyczącymi dostarczania i doręczania pism sądowych określonymi w kodeksie postępowania cywilnego. Odpis wyroku musi zostać wysłany niezwłocznie po dniu, w którym sąd sporządził pełną wersję wyroku.

Data otrzymania wyroku nie wpływa na terminy.

Wyrok wydany w sprawie dotyczącej drobnych roszczeń musi być sporządzony zgodnie z ogólnymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi treści wyroków. Wyrok składa się z czterech części:

część wprowadzająca (*rubrum*) zawiera stwierdzenie, że wyrok zostaje wydany w imieniu Republiki Łotewskiej, oraz oznaczenie daty wydania wyroku, nazwy sądu wydającego wyrok, jego składu, protokolanta biorącego udział w posiedzeniu sądu, stron sprawy oraz przedmiotu sporu;

część opisowa zawiera opis roszczenia zgłoszonego przez powoda, ewentualnego powództwa wzajemnego wniesionego przez pozwanego, ewentualnych sprzeciwów wniesionych w sprawie oraz istoty wyjaśnień przedstawionych przez strony;

w uzasadnieniu wyroku przedstawia się okoliczności faktyczne ustalone w sprawie, dowody, na których oparte są ustalenia sądu, oraz przyczyny odrzucenia jakichkolwiek dowodów. W tej części określa się również zastosowane przez sąd ustawy i rozporządzenia oraz przedstawia się ocenę prawną okoliczności faktycznych i ustalenia sądu dotyczące ważności lub nieważności roszczenia. W przypadku gdy pozwany uzna roszczenie w całości, w uzasadnieniu wyroku wskazuje się wyłącznie ustawy i rozporządzenia, które zostały zastosowane przez sąd;

w sentencji wyroku sąd stwierdza, czy uwzględni czy oddała powództwo w całości lub w części, oraz przedstawia istotę wyroku. W tej części sąd określa również, kto ponosi koszty sądowe i w jakiej proporcji, ewentualny termin na dobrowolne wykonanie wyroku, termin wniesienia środka zaskarżenia oraz datę sporządzenia pełnego wyroku.

Strony sprawy mogą odwołać się od wyroku w sprawie dotyczącej drobnych roszczeń w oparciu o dowolną przesłankę wniesienia apelacji wymienioną w kodeksie postępowania cywilnego.

1.8 Zwrot kosztów

Sprawy dotyczące drobnych roszczeń podlegają ogólnym przepisom dotyczącym kosztów sądowych.

Po wydaniu wyroku sąd nakazuje stronie przegrywającej pokrycie wszystkich kosztów sądowych poniesionych przez stronę wygrywającą. W przypadku uwzględnienia powództwa tylko w części pozwany będzie zobowiązany do pokrycia kosztów sądowych powoda proporcjonalnie do uwzględnionej części roszczeń, a powód będzie musiał pokryć koszty sądowe pozwanego proporcjonalnie do oddalonej części roszczeń. Opłata skarbową (*valsts nodeva*) nie podlega odzyskaniu w przypadku zażalenia (*blakus sūdzība*) na postanowienie sądu lub – jeżeli wyrok został wcześniej wydany zaocznie – w przypadku skargi o wznowienie postępowania lub ponowne rozpoznanie sprawy.

Jeżeli powód wycofa powództwo, musi zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty sądowe. W takim przypadku pozwany nie jest zobowiązany do zwrócenia powodowi poniesionych przez niego kosztów sądowych, ale jeżeli powód wycofa powództwo z uwagi na fakt, że pozwany dobrowolnie zaspokoił roszczenie po wniesieniu pozwu, sąd może – na wniosek powoda – orzec o zwrocie przez pozwanego kosztów sądowych poniesionych przez powoda. Podobnie w przypadku pozostawienia powództwa bez rozpoznania sąd może – na wniosek pozwanego – nakazać powodowi zwrot kosztów sądowych poniesionych przez pozwanego.

Jeżeli powód jest zwolniony z kosztów sądowych, sąd może zasądzić od pozwanego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa proporcjonalnie do uwzględnionej części powództwa.

1.9 Możliwość odwołania

Od wyroku sądu pierwszej instancji przysługuje apelacja (*apelācija*), jeżeli:

sąd błędnie zastosował przepis prawa materialnego lub dokonał jego błędnej wykładni, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

sąd naruszył przepis prawa procesowego, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy;

sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych lub nieprawidłowej oceny dowodów lub przedstawił błędną ocenę prawną okoliczności sprawy, co doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli sprawę dotyczącą drobnego roszczenia rozpatrzono w postępowaniu pisemnym, termin na wniesienie apelacji rozpoczyna bieg w dniu sporządzenia wyroku.

W apelacji, w której podnosi się, że zaskarżony wyrok jest obarczony wadą – poza elementami wymienionymi w kodeksie postępowania cywilnego – należy określić:

który przepis prawa materialnego został błędnie zastosowany lub zinterpretowany przez sąd pierwszej instancji lub który przepis prawa procesowego został przez ten sąd naruszony oraz sposób, w jaki wpłynęło to na rozstrzygnięcie sprawy;

które z ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji są nieprawidłowe, które dowody zostały nieprawidłowo ocenione, w jaki sposób przejawia się błędna ocena prawna okoliczności sprawy, oraz jak wpłynęło to na rozstrzygnięcie sprawy.

Sędzia sądu pierwszej instancji podejmuje decyzję w sprawie przekazania apelacji do rozpoznania: jeżeli apelacja nie spełnia wymogów określonych w kodeksie postępowania cywilnego lub jeżeli nie załączono wszystkich wymaganych kopii dokumentów lub nie przedstawiono odpowiednio poświadczonych tłumaczeń apelacji i kopii załączonych dokumentów, w przypadku gdy jest to wymagane, wówczas sąd wyznaczy termin na usunięcie braków.

Jeżeli braki zostaną usunięte w wyznaczonym terminie, apelację uznaje się za wniesioną z pierwotną datą wpływu do sądu. W przeciwnym razie apelację uznaje się za niewniesioną i zwraca się ją stronie wnoszącej apelację.

Apelacja, która nie została podpisana, bądź którą składa osoba nieposiadająca odpowiedniego umocowania lub w odniesieniu do której nie wniesiono opłaty skarbowej, nie zostanie przyjęta i zostanie zwrócona stronie wnoszącej apelację. Na postanowienie o odrzuceniu apelacji nie przysługuje zażalenie.

Sędzia rozpoznający apelację, upewniwszy się, że apelacja została wniesiona zgodnie z odpowiednimi przepisami, podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego w terminie 30 dni od otrzymania apelacji; przy czym w niektórych przypadkach sąd podejmuje tę decyzję tę w składzie trzyosobowym.

Jeżeli występuje co najmniej jedna z przesłanek wniesienia apelacji, sędzia podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego i niezwłocznie powiadamia o tym strony, wskazując termin na przekazanie pisemnych odpowiedzi.

Jeżeli sędzia wyznaczony do zbadania, czy należy wszcząć postępowanie na podstawie wniesionej apelacji uzna, że apelację należy odrzucić, sąd orzeka w tej kwestii w składzie trzyosobowym.

Jeżeli co najmniej jeden z trzech sędziów stwierdzi, że występuje co najmniej jedna przesłanka wszczęcia postępowania apelacyjnego, sędziowie podejmują decyzję o wszczęciu postępowania apelacyjnego i niezwłocznie powiadamiają o tym strony.

Jeżeli sędziowie jednogłośnie stwierdzą brak jakichkolwiek przesłanek wszczęcia postępowania apelacyjnego, podejmują decyzję o odmowie wszczęcia tego postępowania i niezwłocznie powiadamiają o tym strony. Orzeczenie to ma formę postanowienia (*rezolucija*) i nie podlega zaskarżeniu.

W terminie 20 dni od dnia, w którym sąd drugiej instancji powiadomi strony o wszczęciu postępowania, strony mogą przekazać pisemną odpowiedź na apelację w liczbie egzemplarzy równej liczbie stron postępowania.

Po otrzymaniu powiadomienia o wszczęciu postępowania apelacyjnego strona ma 20 dni na wniesienie odpowiedzi na apelację. W przypadku otrzymania odpowiedzi na apelację sąd przesyła jej odpisy pozostałym stronom.

W sprawach dotyczących drobnych roszczeń apelacje są zazwyczaj rozpoznawane w postępowaniu pisemnym; strony są informowane w odpowiednim czasie o terminie, w którym możliwe będzie odebranie odpisu wyroku w sekretariacie sądu, oraz o składzie sądu i o przysługującym im prawie wniesienia wniosku o wyłączenie sędziego. Za datę sporządzenia wyroku uznaje się dzień, w którym można odebrać jego odpis w sekretariacie sądu. Jeżeli jednak sąd uzna to za konieczne, apelacja dotycząca drobnego roszczenia może zostać rozpoznana na rozprawie.

Od wyroku sądu drugiej instancji nie przysługuje skarga kasacyjna i wyrok ten staje się prawomocny z chwilą jego wydania lub – jeżeli apelacja jest rozpoznawana w postępowaniu pisemnym – w dniu jego sporządzenia.

Ostatnia aktualizacja: 07/02/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.